

DR. GEISZT MIKLÓS LAUDÁCIÓ – HUZELLA EMLÉKÉREM, 2019

Dr. Geiszt Miklós 1993-ban végzett a Semmelweis Egyetemen általános orvosként. Az egyetem alatt tudományos diákkörösként kapcsolódott be az Élettani Intézetben folyó oktató- és kutatómunkába. Az egyetem elvégzése után Ligeti Erzsébet professzor asszony laboratóriumában kezdett dolgozni és PhD-fokozatát 1998-ban szerezte meg. 1999 és 2002 között a National Institute of Health-ben (NIH) dolgozott, Thomas Leto laboratóriumában. Külföldi tanulmányútja után az Élettani Intézetbe tért vissza, ahol az amerikai Cystic Fibrosis Foundation és az angliai Wellcome Trust kutatási támogatásainak segítségével labort alapított. Fő kutatási területe a NADPH oxidáz és peroxidáz enzimek működésének vizsgálata. Legfontosabb tudományos eredményei a Nox4 NADPH oxidáz azonosítása, a NOX1 citoszólikus szabályozó fehérjének felfedezése, a Duox-laktoperoxidáz immunvédekező rendszer modelljének felállítása, valamint a peroxidazin-szerű fehérje (PXDNL) azonosítása.

Irányítása mellett eddig hat munkatársa szerzett PhD-fokozatot.

Számos nemzetközi tudományos folyóirat és kutatást támogató szervezet számára végez rendszeresen bírálói munkát. 2010-ben elnöke volt a NADPH oxidázokkal foglalkozó Gordon konferenciának, Svájcban.

Legfontosabb díjai az MTA Talentum díj, a Richter Gedeon kutatói díj, a Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett és a Kiváló Tudományos Diákköri Nevelő díj. 2011-ben elnyerte az MTA Lendület kutatási pályázatát, 2013-tól az MTA doktora.

Közleményeinek összesített impaktfaktora 328, független hivatkozásainak száma 3500, első- és utolsó szerzős cikkeinek összes idézettsége 2800, Hirsch-indexe 31.